

STILLE WATEREN

Van Patricia Highsmith verschijnt ook:

De getalenteerde meneer Ripley
(herziene vertaling, 2021)

Patricia Highsmith

Stille wateren

Vertaald door Stella Bromet

Roman

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

First published in 1957
Copyright © 1993 by Diogenes Verlag AG, Zurich
All rights reserved.

Copyright © 1957 Patricia Highsmith
Copyright Nederlandse vertaling © 1975 Stella Bromet/
BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Revisie vertaling in 2020 door Jan de Wijer
Oorspronkelijke titel: *Deep Water*
Oorspronkelijke uitgave: Harper & Brothers, New York, 1957

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Sander Patelski
Omslagillustratie: © Maksim Pauliukevich/Dreamstime.com
Portret auteur: Keystone/Picture Alliance
Typografie: Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 295 4315 6 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl

Voor E.B.H. en Tina

‘Er is geen betere camouflage dan je eigen karakter, omdat niemand erin gelooft...’

– Peter Stepanovitsj in *Boze geesten* van Fjodor Dostojevski

Vic danste niet, maar hij had hiervoor een andere reden dan de meeste mannen die niet dansen. Hij danste niet omdat zijn vrouw van dansen hield. De rationele verklaring die hij voor zijn gedrag had bedacht en die zich iedere keer dat hij Melinda zag dansen aan hem opdrong, stoelde nergens op en hij geloofde er zelf dan ook geen moment in: hij vond dat ze zich hopeloos aanstelde wanneer ze danste. Ze maakte van dansen iets waarvoor je je moest schamen.

Hij was zich ervan bewust dat Melinda zijn gezichtsveld binnenwervelde en er weer uit verdween, maar eigenlijk was hij zich er nauwelijks van bewust, dacht hij, en had hij alleen gemerkt dat het Melinda was omdat ieder detail van haar uiterlijk in zijn hersens gegrift stond. Kalm bracht hij zijn glas naar zijn mond en nam een slokje whisky.

Vic zat onderuitgezakt, met een neutrale uitdrukking op zijn gezicht, op de ronde, beklede bank in de woonkamer van Horace en Mary Meller en staarde naar het steeds wisselende beeld van de dansenden, terwijl hij bedacht dat hij vannacht wanneer hij thuiskwam nog even naar zijn plantenbakken in de garage zou gaan om te zien of het vingerhoedskruid al opkwam. Hij was bezig een groot aantal verschillende kruiden te kweken, waarvan hij de smaak en de geur wilde verrijken door ze minder snel te laten groeien. Daarom halveerde hij hun gebruikelijke portie zonlicht en water. Iedere middag zette hij, wanneer hij om één uur thuiskwam om te lunchen, de bakken in de zon, en wanneer hij om drie uur terugging naar de drukkerij, zette hij ze weer in de garage.

Victor Van Allen was zesendertig jaar oud, zijn lengte lag iets onder het gemiddelde, hij was iemand die je eerder stevig gebouwd dan dik zou noemen, en hij had donkere, borstelige wenkbrauwen die naar voren staken boven zijn onschuldige blauwe ogen. Zijn steile bruine haar was zorgvuldig gekapt en net als zijn wenkbrauwen dik en stevig. Hij had een wilskrachtige, middelgrote mond en een diepe lijn bij de rechtermondhoek, die zijn gezicht een half vastberaden of, zo men wilde, een humoristische uitdrukking gaf. Die mond, waaruit ook nog een zekere verbittering sprak, gaf zijn gezicht iets dubbelzinnigs, want aan zijn grote, intelligente, koele blauwe ogen viel niet te zien wat hij dacht of voelde.

De laatste paar minuten was het lawaai met een decibel of wat vermeerderd en waren de gasten wilder gaan dansen op de ritmische Zuid-Amerikaanse muziek die nu in de kamer werd gedraaid. Het lawaai was een kwelling voor zijn oren, maar toch bleef hij zitten, hoewel hij wist dat hij, als hij dat wilde, naar de studeerkamer van zijn gastheer zou kunnen gaan om wat boeken door te bladeren. Hij had zo veel gedronken dat er in zijn oren een zacht ritmisch gezoem was ontstaan, dat eigenlijk niet onaangenaam was. Misschien was het wel het beste om op feestjes, of op andere bijeenkomsten waar wat te drinken viel, je drankconsumptie gelijke tred te laten houden met het lawaai. Het lawaai buitensluiten met je eigen lawaai. Je zou je hoofd kunnen vullen met een koor van vrolijke stemmen. Het zou heel wat dingen vergemakkelijken. Nooit helemaal nuchter, en nooit helemaal dronken zijn. *Dum non sobrius, tamen non ebrius*. Een mooi grafschrift voor hem, maar jammer genoeg klopte het niet, bedacht hij. Want meestal gaf hij er de voorkeur aan om op zijn qui-vive te zijn.

Onwillekeurig richtte hij zijn blik op het patroon dat plotseling was ontstaan: een polonaise. En onwillekeurig viel zijn blik op Melinda, die met een pak-me-dan-als-je-kan-glimlach over haar schouder keek; en de man die zich over haar schouder heen boog, die zich diep over haar schouder heen boog en

eigenlijk zowat in haar haar hing, was Joel Nash. Vic zuchtte en nam een slokje van zijn whisky. Voor iemand die de vorige nacht tot drie uur had gedanst en de nacht daarvoor tot vijf uur, bracht de heer Nash het er niet slecht van af.

Vic schrok op toen hij een hand op zijn linkermouw voelde, maar het was slechts de oude mevrouw Podnansky, die zich naar hem toe boog. Hij had er niet meer aan gedacht dat ze naast hem zat.

‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken, Vic. Je vindt het toch echt niet erg om hem op te halen?’ Vijf of tien minuten geleden had ze hem hetzelfde gevraagd.

‘Natuurlijk niet,’ zei Vic met een glimlach en hij stond op omdat zij opstond. ‘Ik kom morgen om kwart over een even langs.’

Op dat moment boog Melinda zich over de arm van Joel Nash naar Vic toe; ze keek hem aan, maar zei bijna recht in het gezicht van mevrouw Podnansky: ‘Waarom dans je niet, ouwe sok?’ Vic zag dat mevrouw Podnansky schrok, maar ze herstelde zich snel en liep glimlachend weg.

Joel Nash lachte vrolijk en een beetje dronken tegen Vic, terwijl hij wegdanste met Melinda. Hoe zou je die lach moeten noemen, vroeg Vic zich af. Kameraadschappelijk. Dat was de juiste benaming. Zo had Joel Nash het bedoeld. Vic keek met opzet niet langer naar Joel, hoewel zijn gedachten te maken hadden met Joels gezicht. Joels gezicht irriteerde hem nog meer dan zijn hypocriete, half verlegen, half stompzinnige manier van doen. Die jongensachtige rondheid van zijn wangen en zijn voorhoofd, dat mooie, golvende, lichtbruine haar en die regelmatige gelaatstreken die vrouwen die hem aardig vonden net niet té regelmatig zouden noemen. Vic nam aan dat de meeste vrouwen hem wel knap zouden vinden. Vic herinnerde zich hoe Joel Nash gisteravond op de bank had gezeten en naar hem had opgekeken toen hij hem voor de zesde of de achtste keer zijn lege glas aanreikte, alsof hij zich schaamde om nog wat te drinken, alsof hij zich schaamde om nog een kwar-

tier langer te blijven, maar toch met een onbeschaamde, uitdagende uitdrukking op zijn gezicht. Tot nu toe, bedacht Vic, waren Melinda's vriendjes tenminste intelligenter of in ieder geval minder onbeschaamd geweest. Joel Nash zou echter wel niet voor eeuwig in Wesley blijven. Hij was vertegenwoordiger bij de Furness-Klein Chemical Company in Wesley, Massachusetts, en hij had gezegd dat hij een paar weken in Wesley moest zijn om zich te laten voorlichten over de nieuwe producten die de firma op de markt had gebracht. Vic was ervan overtuigd dat Joel Ralph Gosden van zijn plaats zou verdringen als hij in Wesley of Little Wesley zou blijven wonen, want zelfs wanneer hij Melinda ging vervelen en ook in andere opzichten geen succes zou blijken te zijn, dan nog zou ze geen weerstand kunnen bieden aan iemand die ze knap vond. En Melinda vond Joel beslist knapper dan Ralph.

Vic keek op en zag dat Horace Meller naast hem stond. 'Hallo, Horace. Zoek je soms een plekje om te zitten?'

'Nee, dank je.' Horace was een middelgrote, tengere, grijzende man met een smal, gevoelig gezicht en een wat haveloze zwarte snor. Zijn mond onder de snor was vertrokken tot de beleefde glimlach van een nerveuze gastheer. Horace was altijd nerveus, ook al liep het feestje op rolletjes. 'Hoe gaat het op de drukkerij, Vic?'

'Ik ben bezig met Xenophon,' antwoordde Vic. Door het lawaai konden ze elkaar niet goed verstaan. 'Waarom kom je niet een keertje 's avonds langs?' Vic bedoelde dat hij hem op de drukkerij moest komen opzoeken. Hij was er altijd tot zeven uur, en na vijven was hij helemaal alleen, omdat Stephen en Carlyle om vijf uur naar huis gingen.

'Ja, dat is goed,' zei Horace. 'Heb je genoeg te drinken?'

Vic knikte.

'Ik zie je zo dadelijk nog wel,' zei Horace, terwijl hij wegliep.

Toen hij weg was voelde Vic zich leeg vanbinnen, niet op zijn gemak. Er was iets ongezegd gebleven, en Vic wist wat het was: Horace was zo tactvol geweest om de naam van Joel Nash

niet te noemen. Hij had niet gezegd dat Joel aardig was en dat hij het leuk vond dat hij er was; hij had niets over hem gevraagd en was niet met de gebruikelijke gemeenplaatsen gekomen. Melinda had ervoor gezorgd dat Joel voor het feestje was uitgenodigd. Vic had haar eergisteren met Mary Meller horen telefoneren: ‘...Ach, hij logeert niet bij ons, maar we voelen ons verantwoordelijk voor hem omdat hij hier niemand kent... Fijn, Mary, bedankt. Ik wist wel dat je het niet erg zou vinden om er nog iemand bij te hebben, en bovendien is hij erg knap...’ Alsof het mogelijk was om Melinda van hem vandaan te halen, zelfs met een breekijzer zou dat niet lukken. Nog één week, dacht Vic. Nog zeven avonden om precies te zijn. Nash ging de eerste van de maand weg, op een zondag.

Joel Nash doemde plotseling voor hem op in zijn breedgeschouderde witte jasje. Hij had een glas in zijn hand en stond niet meer zo vast op zijn benen. ‘Goienavond, meneer Van Allen,’ zei Joel quasibeleefd en hij plofte neer op de plaats waar mevrouw Podnansky zojuist had gezeten. ‘Alles in orde vanavond?’

‘Gaat wel,’ zei Vic met een glimlach.

‘Er zijn twee dingen die ik je wil zeggen,’ zei Joel met een plotseling enthousiasme, alsof ze hem op dat moment te binnen waren geschoten. ‘Het eerste is dat ze op de zaak gevraagd hebben of ik nog een paar weken langer hier kon blijven... dus ik hoop dat jullie me allebéí zult toestaan om iets terug te doen voor de geweldige gastvrijheid van de afgelopen weken en...’ Joel lachte op een jongensachtige manier en boog zijn hoofd.

Melinda had een zesde zintuig om mensen als Joel Nash te vinden, dacht Vic. ‘En het tweede?’

‘Het tweede... Ach, het tweede is dat ik je wil zeggen dat ik je een geweldige kerel vind omdat het je niets kan schelen dat ik weleens met je vrouw uitga. Niet dat ik nou zo vaak met haar weg ben geweest, hoor, begrijp me goed, ik heb een paar keer met haar geluncht en we hebben een keer een ritje naar buiten gemaakt, maar...’

‘Maar wat?’ drong Vic aan, die plotseling broodnuchter was en walgde van Joels vrolijke dronkenschap.

‘Nou, de meeste mannen zouden me voor heel wat minder al in elkaar geramd hebben – omdat ze dachten dat er veel meer aan de hand was, natuurlijk. Ik zou het best kunnen begrijpen als je een beetje kwaad was, maar dat ben je niet. Dat zie ik. Wat ik nou eigenlijk wil zeggen is dat ik je dankbaar ben omdat je me niet op mijn bek hebt geslagen. Niet dat er reden is om me op mijn bek te slaan. Vraag maar aan Melinda, als je soms twijfelt.’

Precies de juiste persoon om het aan te vragen. Vic staaarde hem met een kalme onverschilligheid aan. Het beste antwoord, dacht Vic, was geen antwoord.

‘In ieder geval wilde ik je zeggen dat ik je een ontzettend sportieve kerel vind.’

Joels geaffecteerde manier van praten maakte op Vic een onaangename indruk. ‘Ik ben blij dat je zo over me denkt,’ zei Vic met een glimlachje, ‘maar ik vind het zonde van mijn tijd om mensen op hun bek te slaan. Als ik echt een hekel aan iemand heb, dan vermoord ik hem.’

‘Vermoord je hem?’ Joel Nash glimlachte vrolijk.

‘Ja. Je herinnert je zeker Malcolm McRae nog wel?’ Vic wist dat hij over Malcolm McRae gehoord had, omdat Melinda had gezegd dat ze hem alles over het ‘McRaemysterie’ had verteld en dat Joel het naadje van de kous had willen weten omdat hij McRae een of twee keer voor zaken in New York had ontmoet.

‘Ja,’ zei Joel Nash geïnteresseerd.

Joel Nash glimlachte niet meer zo breed. Zijn glimlach had nu alleen nog maar iets afwerends. Melinda had Joel ongetwijfeld verteld dat Mal nogal gek op haar was. Dat gaf altijd een pikant tintje aan het verhaal.

‘Je neemt me in de maling,’ zei Joel.

Op dat moment begreep Vic uit Joels woorden en de uitdrukking op zijn gezicht twee dingen: dat Joel Nash al met zijn vrouw naar bed was geweest en dat zijn eigen onverstoorbare

houding in aanwezigheid van Melinda en Joel een diepe indruk had gemaakt. Vic had hem bang gemaakt – niet alleen nu, maar ook die paar keer dat hij bij hen thuis op bezoek was geweest. Vic had in geen enkel opzicht blijk gegeven van de gebruikelijke jaloezie. Mensen die zich niet volgens het geijkte patroon gedragen, zijn per definitie angstaanjagend, dacht Vic. ‘Nee, ik neem je niet in de maling,’ zei Vic zuchtend, terwijl hij een sigaret uit het pakje haalde en er ook Joel een aanbod.

Joel Nash schudde het hoofd.

‘Hij veroorloofde zich, zoals de uitdrukking is, te veel vrijheden met Melinda. Misschien heeft ze je het wel verteld. Maar het was eigenlijk meer zijn hele persoonlijkheid die me irriteerde. Die verwaandheid van hem en dan dat eeuwige gezuip; anderen zaten altijd met hem opgescheept omdat hij aan het eind van de avond onder tafel lag. En dan ook nog die walgelijke krenterigheid.’ Vic deed de sigaret in zijn sigarettenpijpje en klemde het tussen zijn tanden.

‘Ik geloof je niet.’

‘O ja, dat doe je wel. Maar het maakt mij niets uit.’

‘Heb je Malcolm McRae wérkelijk vermoord?’

‘Wie denk je dan dat het gedaan heeft?’ Vic wachtte, maar Joel gaf geen antwoord. ‘Melinda vertelde me dat je hem kende en dat je wist wat er met hem gebeurd was. Als jij soms een theorie hebt, dan zou ik hem graag willen horen. Theorieën interesseren me. Meer dan feiten soms.’

‘Ik heb geen theorie,’ zei Joel op een afwerende toon.

Aan de manier waarop Nash op de bank zat, kon Vic zien dat hij bang was en het liefst weg wilde gaan. Vic zakte onderuit, bewoog zijn borstelige bruine wenkbrauwen op en neer en blies de rook van zijn sigaret uit.

Geen van tweeën zei iets.

Vic wist dat Nash naar een passende opmerking zocht. Vic wist zelfs welke opmerking hij zou maken.

‘Gezien het feit dat hij een vriend van je was,’ begon Joel,

precies zoals Vic had verwacht, ‘vind ik het niet in de haak dat je de spot drijft met zijn dood.’

‘Hij was geen vriend van me.’

‘Van je vrouw dan.’

‘Dat is heel iets anders, dat moet je toegeven.’

Joel Nash slaagde erin te knikken. Toen glimlachte hij tegen Vic. ‘Ik blijf het een ontzettend flauwe grap vinden.’ Hij stond op.

‘Dat is jammer. Misschien kan ik de volgende keer een betere verzinnen. O, nog één ding.’

Joel Nash draaide zich om.

‘Melinda weet hier niets van,’ zei Vic, terwijl hij nog steeds achteroverleunde. ‘Ik heb liever dat je het haar niet vertelt.’

Joel glimlachte en wuifde met zijn hand toen hij wegliep. Het was een slap handje. Vic keek hoe hij naar de andere kant van de kamer liep, waar Horace en Phil Cowan met elkaar stonden te praten, maar Joel voegde zich niet bij hen. Hij ging een eindje van hen vandaan staan en stak een sigaret op. Als Joel Nash morgen wakker werd, zou hij nog altijd geloven dat het een grap was, dacht Vic, maar hij zou zich toch een beetje ongerust maken, net genoeg om aan een paar mensen te vragen hoe Vic Van Allen tegenover Malcolm McRae had gestaan. En een aantal mensen – Horace Meller, bijvoorbeeld, en zelfs Melinda – zou zeggen dat Vic en Mal nooit goed met elkaar hadden kunnen opschieten. En als hij aandrong zouden Phil of Evelyn Cowan of Horace of Mary Meller toegeven dat ze weleens iets hadden opgemerkt tussen Mal en Melinda, niet dat het meer was geweest dan een beetje geflirt, maar Malcolm McRae had in de reclame gezeten, hij had geen hoge functie gehad, en toch gedroeg hij zich altijd met een neerbuigende superioriteit die onaangenaam aandeed. Hij was het type man dat vrouwen fascinerend noemen en dat mannen gewoonlijk verafschuwen. Lang, slank en onberispelijk, met een lang, smal gezicht waarvan Vic zich niets bijzonders kon herinneren, afgezien van een grote wrat op zijn rechterwang, die op de wrat

van Abraham Lincoln leek, hoewel Vic nu bedacht dat ook zijn ogen fascinerend werden genoemd. En hij was om onbekende redenen in zijn flat in Manhattan vermoord door iemand die de politie tot op heden niet had kunnen vinden. Daarom had Vics verhaal zo'n indruk op Joel gemaakt.

Vic zakte nog dieper onderuit en strekte zijn benen, terwijl hij zich met een vreemd soort genoegen voor de geest haalde hoe Mal op de golfbaan achter Melinda had gestaan en haar, met zijn armen om haar heen, had laten zien dat ze beter had kunnen slaan dan hij als ze haar best had gedaan. En die andere keer, toen Melinda als een toonbeeld van zedigheid met een glas melk naar haar slaapkamer was gegaan en aan Mal had gevraagd of hij nog wat met haar kwam praten. Vic was koppig in de woonkamer blijven zitten en had net gedaan of hij zat te lezen, vastbesloten om te blijven zitten zolang Mal bij haar in de slaapkamer was, hoe laat het ook zou worden. Qua intelligentie kon Melinda niet in Mals schaduw staan, en Mal zou zich dood verveeld hebben als hij een halve dag met haar had moeten doorbrengen. Maar het bed had hem toegelinkt. En dan Melinda altijd met haar geruststellende opmerkingen, zoals: 'Ach, Vic? Ik hou van hem, echt waar, maar niet op die manier. Zo is het al jaren. En hij geeft ook niet op die manier om mij, dus...'. Wanneer Melinda zulke dingen zei, sperde ze haar groen-bruine ogen wijd open en keek ze hem verwachtingsvol aan. Mal was na ongeveer twintig minuten uit Melinda's slaapkamer gekomen. Vic was er zeker van dat er nooit iets tussen hen geweest was. Maar hij had toch een zekere voldoening gevoeld toen hij afgelopen december had gehoord dat Mal was vermoord. Of was het januari geweest? En zijn eerste gedachte was geweest dat Mal door een jaloerse echtgenoot om zeep was geholpen.

Vic liet zijn fantasie even de vrije loop en stelde zich voor dat Mal die avond naar Melinda's slaapkamer was teruggekeerd nadat hijzelf naar zijn kamer naast de garage was gegaan, dat hij erachter was gekomen en de moord zorgvuldig had voorbereid; hij was onder een of ander voorwendsel naar New York

gegaan, had bij Mal aangebeld met een raamlod onder zijn jas (de moordenaar moest een vriend of een kennis geweest zijn, hadden de kranten geschreven, want Mal had hem kennelijk rustig binnengelaten), en had Mal doodgeslagen. Rustig en efficiënt, zonder vingerafdrukken achter te laten – dat had de echte moordenaar ook niet gedaan. Vervolgens was hij diezelfde avond nog naar Little Wesley teruggeden, en wanneer iemand hem zou vragen waar hij was geweest toen Mal werd vermoord, dan had hij als alibi dat hij een film had gezien in de Grand Centralbioscoop, een film waar hij ook werkelijk naartoe was geweest, maar natuurlijk op een andere avond.

‘Victor-r?’ Mary Meller boog zich naar hem toe. ‘Waar zit je aan te denken?’

Vic stond langzaam op en glimlachte. ‘Nergens aan. Je ziet er vanavond uit om in te bijten.’ Hij doelde op de perzikkleur van haar jurk.

‘Dank je wel. Kunnen we niet ergens in een hoekje gaan zitten om een beetje te babbelen?’ vroeg Mary hem. ‘Je zit hier al de hele avond. Ik vind dat daar maar eens wat verandering in moet komen.’

‘De pianokruk?’ stelde Vic voor, omdat het voor zover hij kon zien de enige plaats was waar twee mensen naast elkaar konden zitten. De gasten waren even opgehouden met dansen. Mary pakte hem bij de pols en hij liet zich meetrekken naar het pianokrukje. Hij wist dat Mary niet per se met hem wilde praten, dat ze een goede gastvrouw probeerde te zijn door met iedereen een babbeltje te maken en dat ze hem tot het laatst had bewaard omdat hij nogal moeilijk op feestjes was. Het kon Vic niets schelen. Ik heb geen trots, dacht hij trots. Hij zei dat vaak tegen Melinda omdat het haar irriteerde.

‘Waar had je het zo lang over met mevrouw Podnansky?’ vroeg Mary toen ze waren gaan zitten.

‘Grasmaaimachines. Die van haar moet geslepen worden, en ze vond dat Clarke het de laatste keer niet zo best had gedaan.’

‘En toen heb jij natuurlijk aangeboden om het voor haar te doen. Ik zou niet weten wat de weduwen uit de buurt zonder jou moesten beginnen, Victor Van Allen! Ik snap niet waar je de tijd vandaan haalt voor al je goede daden!’

‘Tijd zat,’ zei Vic en ondanks alles kwam er een waarderend glimlachje op zijn gezicht. ‘Ik kan overal tijd voor vinden. Het is een heerlijk gevoel.’

‘Tijd om al die boeken te lezen waar wij niet aan toekomen!’ Ze lachte. ‘O Vic, ik haat je!’ Ze keek naar haar feestvierende gasten, en toen weer naar Vic. ‘Ik hoop dat je vriend meneer Nash zich vanavond amuseert. Blijft hij in Little Wesley wonen of is hij hier tijdelijk?’

Nash amuseerde zich niet meer zo goed als aan het begin van de avond, zag Vic. Hij stond nog altijd alleen en staaarde naar een figuurtje in het opgerolde kleed aan zijn voeten. ‘Nee, hij blijft maar een week, geloof ik,’ zei Vic kortaf. ‘Een soort zakenreis.’

‘Dus je kent hem niet zo goed.’

‘Nee, we hebben hem pas ontmoet.’ Vic vond het afschuwelijk om met Melinda over één kam te worden geschoren. Melinda had hem op een middag in de bar van de Lord Chesterfield Inn ontmoet. Ze ging er bijna iedere middag om halfzes naartoe met het min of meer vooropgezette plan om mensen als Joel Nash te ontmoeten.

‘Vind je het erg, Vic lieve schat, als ik zeg dat ik je bijzonder geduldig vind?’

Vic keek haar aan en zag aan haar enigszins tranende, opengesperde ogen dat ze niet helemaal nuchter meer was. ‘Ach, ik weet het niet.’

‘Toch is het zo. Je bent iemand die geduldig afwacht en dan op een dag ineens iets doet. Niet dat je nou direct zal exploderen, maar je zult gewoon zeggen waar het op staat.’

Het was zo’n tam slot dat Vic moest glimlachen. Hij had jeuk aan de zijkant van zijn hand en krabde zich langzaam met zijn duim.

‘En nu ik toch een paar borrels opheb, wil ik meteen van de gelegenheid gebruikmaken om te zeggen dat ik je geweldig vind. Je bent góéd, Vic,’ zei Mary op een toon waaruit af te leiden viel dat ze ‘goed’ in de Bijbelse betekenis bedoelde, een toon die verried dat ze zich niet op haar gemak voelde omdat ze een dergelijk woord in een dergelijke betekenis had gebruikt, en Vic wist dat ze alles teniet zou doen door binnen enkele tellen in lachen uit te barsten. ‘Als ik niet getrouwd was en jij ook niet, dan zou ik je nu ten huwelijk vragen!’ Toen kwam de lach die het allemaal weer moest uitwissen.

Waarom dachten vrouwen, vroeg Vic zich af, zelfs vrouwen die uit liefde waren getrouwd en een kind en een betrekkelijk gelukkig huwelijksleven hadden, dat ze beter af zouden zijn met een man die op seksueel gebied niets van hen vroeg? Het was een soort sentimenteel verlangen om weer maagd te zijn, een dwaze, ijdele wensdroom die nergens op berustte. Ze zouden de eersten zijn om zich beledigd te voelen wanneer hun mannen hen in dat opzicht verwaarloosden. ‘Jammer genoeg ben ik wél getrouwd,’ zei Vic.

‘Jammer genoeg!’ zei Mary spottend. ‘Je aanbidt haar, dat weet ik maar al te goed! Je aanbidt de grond waarop ze loopt. En zij houdt ook van jou, Vic, vergeet dat niet!’

‘Ik wil niet dat je denkt,’ zei Vic, haar bijna in de rede vallend, ‘dat ik zo goed ben als jij doet voorkomen. Ik heb ook mijn slechte kanten. Ik houd ze alleen goed verborgen.’

‘Dat doe je zeker!’ zei Mary lachend. Ze boog zich naar hem toe en hij rook haar parfum, dat volgens hem een combinatie van seringen en kaneel was. ‘Wil je nog iets drinken, Vic?’

‘Nee, dank je, op het moment niet.’

‘Zie je nou wel? Je bent zelfs goed als het om drinken gaat! Hoe kom je aan die plek op je hand?’

‘Door een wandluis.’

‘Een wandluis! Lieve hemel! Hoe kom je aan een wandluis?’

‘Uit het Green Mountain Motel.’

Mary’s mond zakte open van verbazing; toen gierde ze het

uit. ‘En wát deed jij in het Green Mountain Motel?’

‘O, ik had ze weken van tevoren al gebeld. Ik zei dat als ze soms wandluizen vonden, ik ze wel wilde hebben, en ik heb er ten slotte zes te pakken weten te krijgen. Het heeft me vijf dollar fooi gekost. Ik heb ze nu in de garage in een glazen bak en ze slapen op een stukje matras dat ik in hun bak heb gelegd. Zo af en toe mogen ze me bijten, omdat ik wil dat hun levenscyclus zo normaal mogelijk is. Ze hebben nu al twee keer eieren gelegd.’

‘Maar wat heeft het voor zin?’ vroeg Mary giechelend.

‘Ik doe het omdat ik denk dat een bepaalde entomoloog in een artikel voor een entomologisch tijdschrift iets over hun voortplantingscyclus heeft geschreven wat niet klopt,’ antwoordde Vic met een glimlach.

‘Wat dan?’ vroeg Mary gefascineerd.

‘O, iets over de incubatieperiode, het is niet zo belangrijk. Ik denk niet dat iemand er iets aan heeft, hoewel de insecticidefabrikanten er toch eigenlijk wel...’

‘Vi-ic?’ zei Melinda met haar hese, slepende stem. ‘Mag ik erbij?’

Vic keek verbaasd en met een lichte afkeer in zijn blik naar haar op. Hij stond op van het bankje en wees met een hoofs gebaar naar de piano. ‘Ga je gang.’

‘Ga je spelen? Mooi zo!’ zei Mary verrukt.

Een vijftal mannen kwam om de piano staan. Melinda liet zich op het bankje neervallen. Ze schudde met haar hoofd, zodat haar glanzende haar als een gordijn naar beneden viel en degenen die, zoals Vic, aan haar rechterkant stonden, haar gezicht niet konden zien. Ach, dacht Vic, er was toch niemand die haar gezicht beter kende dan hij. En eigenlijk wilde hij het ook helemaal niet zien, want Melinda’s gezicht ging er niet op vooruit wanneer ze gedronken had. Vic liep weg. Er zat nu niemand meer op de bank. Vol afkeer hoorde hij hoe Melinda enthousiast de eerste noten van ‘Slaughter on Tenth Avenue’ aansloeg, een nummer dat ze bijzonder slecht speelde. Ze

speelde op een slordige, aanstellerige manier, en je zou denken dat het al met al een gênante aangelegenheid was, maar toch luisterden de mensen naar haar spel en ze mochten haar er na afloop niet meer of minder om. Het deed haar in de omgang met anderen kennelijk geen goed en geen kwaad. Wanneer ze in een nummer bleef steken en met een lachje op haar gezicht ophield, nadat ze eerst haar handen in een kinderlijk gebaar van vertwijfeling omhoog had gestoken, veranderde dat niets aan de bewondering die haar bewonderaars van dat moment voor haar koesterden.

In 'Slaughter' zou ze echter niet blijven steken, want als dat gebeurde, kon ze altijd overgaan op het thema van 'Three Blind Mice' totdat ze weer wist hoe ze verder moest. Vic nestelde zich op de bank. Iedereen stond bij de piano, behalve mevrouw Podnansky, Evelyn Cowan en Horace. Melinda's geestdriftige behandeling van het hoofdthema ontlokte kreten van verrukking aan de mannelijke toehoorders. Vic keek naar Joel Nash, die met zijn rug naar hem toe over de piano gebogen stond, en sloot zijn ogen. In zekere zin sloot hij ook zijn oren en dacht aan zijn wandluizen.

Uiteindelijk klonk er applaus dat snel wegstierf toen Melinda met 'Dancing in the Dark' begon, een van haar betere nummers. Vic opende zijn ogen en zag dat Joel Nash hem stond aan te staren met een afwezige en tegelijk ook angstige blik in zijn ogen. Vic sloot zijn ogen weer. Hij leunde met zijn hoofd achterover alsof hij in vervoering naar de muziek luisterde. Maar in werkelijkheid probeerde hij te bedenken wat er nu in Joels door drank benevelde hersens omging. Vic zag zijn eigen nogal gezette gestalte op de bank, zijn handen die vreedzaam op zijn buik rustten en zijn ronde gezicht met de ontspannen glimlach, die voor Joel Nash zo langzamerhand wel een obsessie zou zijn geworden. Nash zou denken: misschien heeft hij het écht gedaan. Misschien staat hij daarom wel zo onverschillig tegenover Melinda en mij. Misschien is hij daarom wel zo vreemd. Hij is een *moordenaar*.